

Grunde for Ministeriet til at ønske at undgaae nu at komme ind paa denne Sag; men paa den anden Side kan det ikke nægtes, at der er nogen Betsynderlighed i at lade en Forsøelse, der i Almindelighed første Gang, den begaaes, kun straffes med Bøder, og selv i de allerstværeste Tilfælde med simpelt Fængsel, behandle med dette vidtløftige og kostbare Massineri, som maa sættes i Bevægelse hver Gang en Sag skal behandles som Justitsag. Jeg troer, at de dermed forbundne Omkostninger ikke staae i Forhold enten til Brødens Betydning eller til Straffens Størrelse, og dertil kommer et andet Hensyn, der rigtignok for Diebliffet kun har Gylbigbed for Kjøbenhavns Vedkommende, at nemlig Straffen for Dyrplageri vil blive ganske anderledes følelig og skarp, naar Vedkommende stilles for de nye offentlige Politiretter, hvilket her i Staden vilde blive Tilfældet, naar Forbrydelsen blev undergivet politirettslig Tiltale. — Jeg troer, at Offentligheden vil for de Allerfleste være et særdeles affrækkende Moment, og et virksomt Tillæg til Straffen for denne Brøde. Dette, at de blive stillede frem for Publicum ikke blot i Retten, men ogsaa i Bladene, vil være en praktisk Advarsel for dem og den bedste Maade til at forhindre en Gjentagelse af Forføelsen. — Da jeg nu engang er kommen til at nævne den offentlige Politiret, saa vil jeg, skjøndt jeg veed, at det ikke hører directe ind her, dog tillade mig at henlede den høitærede Justitsministers Opmærksomhed paa denne Institution, der nu har virket i omtrent 2½ Aar, og der, som jeg troer, Erfaringen har vist, i det Hele er bleven modtaget paa en gunstig Maade, saa at man maa være den daværende Regjering megen Tak skyldig for dens Indførelse. Paa den anden Side er det derimod klart, at de Erfaringer, som man i disse Aar har havt Leilighed til at indhøste, have maattet faves, da Sagen behandles her i Rigsdagen, Erfaringer, som dog kunne have deres store Nytte med Hensyn til eventuelle Reformers. Jeg skal saaledes tillade mig at henlede Op-

mærksomheden paa, hvorvidt det ikke maatte være ønskeligt, at Omraadet kunde noget udvides derved, at flere Forhold kunde blive dragne ind under den offentlige Politiret. Jeg tænker herved paa, hvis det lod sig gjøre — jeg erkjender, at det har sine Vanskeligheder — for Kjøbenhavns Vedkommende Dyndeforholdene og de meget hyppig forekommende Fornærmelser i Ord og Gjerning. Jeg troer, at ved at indbringe disse Forhold under den offentlige Politiret, istedetfor at de nu behandles ved Criminalrettens private Retsafdeling, vil der opnaaes to Ting, for det Første, at disse Sager, der ere af en mangengang høist ubehagelig Natur, blive langt færre, og for det Andet, at den Klasse af Mennesker, der saa at sige leve af disse Sager, nemlig de saakaldte Commissionairer, ville blive standsede i denne deres Virksomhed paa en for Publicum gavnlig og dem selv høist følelig Maade. Jeg erkjender imidlertid, som sagt, at det er en Sag, der trænger til nærmere Overveielse, og det er derfor ogsaa kun en Henstilling fra min Side. Paa samme Tid, som jeg nu troer det ønskeligt at udvide denne Rets Competence, er der en anden Henseende, hvor jeg troer, at man i høi Grad maa ønske en Indskrænkning, og det er, hvad Vøren angaaer. De Herrer ville maaskee af Bladene have seet, at der er ikke saa ganske saa Vøren i den senere Tid, som gjøre sig skyldige i Tyverier og slige Forbrydelser, og jeg troer, at det er i høi Grad ønskeligt, at disse deres Forbrydelser blive holdte saa hemmelige som muligt, at det kommer saa lidt som muligt ud i Verden, paa hvilken Maade de have forset sig, og hvorledes de ere blevne straffede. Som det nu er, blive de stillede ligefrem i Gabet, Alle lære dem og deres Brøde at kjende, hvor ubetydelig denne end monne være, og dette vil senere kunne skade dem overordentlig meget. Der er tillige en anden Grund, hvorfor det ikke er tilraadeligt at stille Vøren frem i den offentlige Politiret, og det er den, at Publicum nu engang er gaaet ind paa at betragte disse Sager med en noget mindre M-